

bag dem. Derfor tror jeg, det er vigtigt at få principperne fastslået, så det er til at forstå for gud og hvermand.

Jeg vil gerne fremhæve, at andre marine arter bl.a. hvaler, sæler og fugle – herunder ikke mindst skarven – udgør et væsentligt element i forståelsen af Nordsøens opbygning og udvikling.

Samtidig mener jeg, det er vigtigt at sætte fokus på de menneskeskabte forstyrrelser i Nordsøen, og her tænker jeg først og fremmest på forurening fra skibsfarten. Den udgør et stadig stigende problem, og her tror jeg, det er utrolig vigtigt, at vi er opmærksomme i den måde, vi formulerer politikken på fremover.

Jeg vil også godt pege på offshoreaktiviteter og urensset spildevand som andre årsager til, at Nordsøen har det så skidt, som det i dag er tilfældet.

Derudover vil jeg rette blikket mod fiskeripolitikken, og her er det første, man kan tage fat på, jo hele forvaltningsgrundlaget. Der er ingen tvivl om, at der er et behov for at se på alternative forvaltningssystemer til kvoter. Øget brug af indsatsregulering – andre har allerede været inde på brugen af havdage – og regulering via tekniske regler er nogle af de ting, vi må tage i brug i større omfang, end det i dag sker.

Mange har været inde på problemet omkring discard. Det er et voksende problem, men man bør altså holde sig for øje, at discarden jo til dels skyldes, at vi har nogle lovbestemte krav, der gør, at man faktisk ikke har mulighed for at gøre andet end det, man gør: smide fisken ud, hvilket naturligvis er spild af ressourcer. Derfor tror jeg også på, at selektivitet er et af de nøgleord, der skal bruges i vores fremadrettede fiskeripolitik, hvis vi skal discardproblematikken til livs, først og fremmest ved brug af øgede maskestørrelser og sorteringspaneler, som er nogle af de metoder, som biologerne peger på kan medvirke til at nedbringe discarden.

Et andet problem er overfiskningen, og dér tror jeg, at løsningen delvis vil være, at vi begynder at fokusere langt mere, end fiskeriministeren gør i dag, på en fleksibilitet i vores kvoteadministration. Det gælder også i administrationen af de bestande, vi har fælles med tredjelande. Jeg tror, det er meget vigtigt at få fleksibiliteten ind i systemet, for i det omfang vi indretter vores fiskeriforvaltning meget restriktivt og nærmest måned for måned eller dag for dag, så vil vi indirekte opfordre til overfiskning eller et misbrug af de ressourcer, som vi alle sammen er

fælles om. Det synes jeg er vigtigt at få præciseret.

Bestandsudviklingen giver anledning til mange kommentarer. For det første er det meget bekymrende at se udviklingen for Nordsøsilden. Her må man tage situationen alvorligt. Selv om der ofte er en konflikt mellem fiskernes og biologernes vurdering af, hvordan bestandsituationen er, så tror jeg, at alle her er enige om, at vi har en fælles forpligtelse til at passe på Nordsøsilden, og at vi i dag står i en særlig alvorlig situation.

Det er også vigtigt at få en forståelse ikke kun blandt danske fiskere, men også EU's fiskere, af, at man må være sikker på, at alle overholder de meget restriktive kvotenedskæringer, som bliver gennemført. Der er talrige eksempler på, at lande driver groft overfiskeri af silden i dag. Det sker først og fremmest ved, at man benytter sig af kreative omskrivningsmetoder.

Det, der næsten er det mest uhyggelige, er jo, at det er offentligt tilgængeligt, at bl.a. Norge groft laver kreativ omskrivning omkring silden. Man påstår – og kan åbenbart få bildt den danske fiskerikontrol ind, at det er sandt – at man kan fange sild vest for Shetland, i Nordnorge og Skagerrak og derefter lande den fuldstændig frisk i Esbjerg Havn. Det er klart, at den form for kreativ bogføring er der ingen mennesker med bare en smule geografisk sans, der overhovedet kan acceptere.

Derfor tror jeg, at hvis man vil Nordsøen det godt, så er det utrolig vigtigt, at vi sikrer os en langt bedre kontrol, end vi har i dag; ellers nyter mange af vores bestræbelser overhovedet ikke noget.

EU-Kommissionen har jo også påpeget, at vi har et særligt problem, når det gælder kontrollen til havs, fordi vi simpelt hen ikke kontrollerer tredjelandes fartøjer nok, og derfor vil jeg da gerne benytte lejligheden i dag til at opfordre ministeren til at intensivere kontrollen, sådan som EU-Kommissionen har foreslået, først og fremmest til havs, men også til lands.

Industrifiskeriet er der også flere, der har været inde på. Jeg vil sige, at der gælder helt særlige problemer for industrifiskeriet. Ikke kun har industrifiskerne skullet finde sig i en ulovlig og særdeles grov chikane fra Greenpeaces side. Man har også måttet se i øjnene, at de øvrige EU-lande har benyttet industrifiskeriet som en form for prygelknabe i den fælles diskussion omkring fremtidens fiskeri.